

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.143 van 18 oktober 2016
in de zaak A. 214.564/IX-8554**

In zake : Veronique LIBERT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascal Lahousse
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Leopoldstraat 64
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het SELECTIEBUREAU VAN DE FEDERALE OVERHEID
(SELOR)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 december 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 28 oktober 2014 van Selor waarbij aan Veronique Libert wordt meegedeeld dat zij niet geslaagd is voor de computer-gestuurde assessmentproef.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 september 2016.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ilse Arnouts, die *loco* advocaat Pascal Lahousse verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Marie-Charlotte Vandermeulen, die *loco* advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Toepassing korte debattenprocedure

3. In haar memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat “de bestreden beslissing eerstdaags zal worden ingetrokken”. In haar memorie van wederantwoord deelt verzoekster mee dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft ingetrokken bij beslissing van 7 april 2015.

Door de intrekking van de bestreden beslissing is het voorliggende beroep zonder voorwerp gevallen en “doelloos” geworden, als bedoeld in artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot

regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

Het beroep tot nietigverklaring dient te worden verworpen.

IV. Kosten

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster vraagt om de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag van 700 euro, ten laste van de verwerende partij te leggen.

5. De verwerende partij erkent dat aan verzoekster een rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is, maar vraagt om het bedrag te beperken tot het minimum van 140 euro gelet op de intrekking van de bestreden beslissing.

6. In haar memorie van wederantwoord repliceert verzoekster dat er geen enkele reden is om af te wijken van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

Beoordeling

7. Artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“Art. 30/1. § 1. De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.”

Er is te dezen grond om overeenkomstig deze bepaling, verzoekster een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze door de intrekking van de bestreden beslissing door de verwerende partij op 7 april 2015,

als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

8.1. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.”

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

8.2. Luidens artikel 67, § 1, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 bedraagt het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 700 euro, het minimumbedrag 140 euro en het maximumbedrag 1.400 euro.

8.3. De enkele omstandigheid dat de bestreden beslissing is ingetrokken, staat er niet aan in de weg dat verzoekster aanspraak kan maken op het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding, ten bedrage van 700 euro. De verwerende partij voert geen andere bijzondere redenen aan die een vermindering van dit bedrag zouden kunnen verantwoorden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 oktober 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin